

кой не видѣлъ, когато той вадилъ отъ джеба си бѣлитѣ камъчета и бѣлѣжилъ съ тѣхъ пжтя. Въ гората родителитѣ бърже се изгубили; наистина очитѣ имъ били изпълнени съ сълзи, но все пакъ побѣгнали отъ дѣцата си.

Когато забѣлѣзали това, дѣцата взели много силно да пишатъ: Но Прѣстчето само се смѣло и казвало на братчетата си: „не плачете като малки дѣца Ние сами

ще намѣримъ пжтя“. Сега вече той не вървелъ най-отдирѣ, както гогато отивали въ гората, а начело; пжтя позналъ скоро по камъчетата и, като старъ човѣкъ, вървѣлъ право у дома.

Когато родителитѣ стигнали у дома си, по една чудесна случайностъ, се сдобили съ много пари. Умрѣлъ надалечъ тѣхенъ чичо и оставилъ имъ доста парици. Тогава тѣ накупили доста нѣща за едене, щото трапезата дори се изкривила отъ тежестъта.